

Tamara McKinley

Kind van de oceaan

I

Engeland, februari 1920

De zachte, donzige warmte werd steeds drukkender. Lulu Pearson bewoog zich onrustig in een poging eraan te ontsnappen, maar de zachte, verstikkende hitte leek zwaarder te worden en haar ogen, neus en mond te bedekken. Ze merkte dat ze niet de kracht had de warme deken van zich af te duwen en zuchtte gefrustreerd. Haar zieke hart zwoegde, Lulu haalde moeizaam adem en wist dat ze zou sterven.

Nu werd de druk zelfs nog groter, het bloed klopte in haar oren en de angst gaf haar de kracht dit afschuwelijke monster te bevechten. Ze zwaaide met haar armen en wilde het uitschreeuwen, maar haar hart vocht door, bonsde en verzwakte haar met elke kwellende slag.

Ze hoorde stemmen, was zich bewust van een sprankje licht. En opeens was ze vrij!

Met een enorme teug zuivere, levenschenkende lucht schoot ze overeind. Ze opende haar ogen en zag dat het donker was in de kamer. Dit was niet het kleine huis in Tasmanië. Haar hart zwoegde door, terwijl zij haar best deed haar ademhaling onder controle te krijgen en de verschrikkelijke angstgevoelens die deze steeds terugkerende nachtmerrie altijd veroorzaakte, van zich af te schudden. Ze was geen kind meer, ze was veilig.

Met zijn stevige tred, zijn gespierde lichaam en zijn wandelstok, die hij meer voor de sier dan als hulpmiddel gebruikte, zou niemand hem vijftenzestig geven. Hij was helemaal op zijn plek op het platteland en alsof hij deze rol al jaren speelde, voelde hij zich op zijn gemak in zijn tweedjasje, knickerbockers en wandellaarzen. Dat was niet altijd zo geweest, want eigenlijk was hij een echt stadsmens. Hij was echter

als een goede acteur in deze rol gegroeid en genoot van zijn jaarlijkse bezoek aan Sussex.

In de beschutting van de donkere schaduwen van de bomen at hij zijn laatste boterham op en hij keek naar de amazone die in de verte langzaam de heuvel af reed in de richting van de stalhouderij. Ze was ruim een uur geleden vertrokken, maar hij vond het niet erg om te wachten. Het weer was aangenaam, hoewel een beetje kil, en hij werd er goed voor betaald. Hij stopte het boterhamzakje in zijn canvastas, veegde de kruimels van zijn snor en richtte zijn verrekijker.

Hij kende Lulu Pearson heel goed, hoewel ze elkaar nog nooit hadden gesproken, en als alles volgens plan verliep, zou dat ook zo blijven. Zijn incidentele surveillance was vele jaren geleden begonnen en in die tijd had hij haar van een levendig kind zien veranderen in de prachtige jonge vrouw die nu met soepele elegantie over het stalerf liep. Meestal reikten haar prachtige krullen tot aan haar taille en als de zon scheen hadden ze een gouden en kastanjekleurige glans, maar vandaag droeg ze haar haar in een dikke wrong.

Toen ze de stal verliet en heuvelopwaarts aan de lange wandeling naar huis begon, stond hij op. Hij zwaaide zijn canvastas en verrekijker over zijn schouder en liep terug naar het dorp voor een lekker biertje.

De gevolgen van Lulu's nachtmerrie waren tijdens haar rustige rit verdreven en hoewel de vreemde brief van die ochtend haar uit haar evenwicht had gebracht, was ze opgevrolijkt. Ze vond het heerlijk om buiten te zijn na al die uren in haar atelier, maar nu had ze echt zin weer aan de slag te gaan. Het kleimodel was bijna klaar en voordat ze het naar de gieterij zou brengen, wilde ze controleren of ze de kracht en de beweging goed had getroffen. Haar oudtante Clarice verwachtte haar echter die middag op de thee en hoewel ze heel graag weer aan het werk wilde, waren een fel brandend haardvuur, beboterde pannenkoekjes en Earl Grey ook bijzonder aantrekkelijk. Ze verdrong elke gedachte aan Tasmanië en de geheimzinnige brief.

Het was een perfecte Engelse wintermiddag: de zon stond aan een wolkeloze hemel, de vorst glinsterde in de schaduwen onder de bomen en de frisse lucht beloofde sneeuw. Op een dag als deze was ze blij dat ze geen modieus kort kapsel had en dat haar haren over haar schouders en op haar rug hingen.

Clarice zou wel veel drukte maken over het feit dat ze zo lang buiten was geweest, maar haar hart klopte regelmatig en bovendien vond ze de blauwe hemel en het stille landschap een bevrijding na alle smog en lawaai van Londen. Ze had tijdens de donkere dagen van de Eerste Wereldoorlog genoten van het onafhankelijke gevoel dat het besturen van de autobus haar had gegeven én van de sensatie dat ze haar eigen geld verdiende en met een paar andere meisjes een flat deelde, maar de Downs kalmeerden haar.

Ze glimlachte bij die gedachte, omdat ze ooit had gedacht dat ze zich buiten Tasmanië nergens thuis zou voelen. Toen ze hier kwam, was ze nog ontzettend jong geweest. Door haar accent en haar achtergrond verschilde ze totaal van de andere meisjes op het internaat, en door haar hartkwaal kon ze maar moeilijk meedoen met hun ruwe spelletjes. Ze had zich als een vreemdeling in een vreemd land verward en verloren gevoeld. Blindelings had ze zich door die eerste emotionele jaren geworsteld, tot ze vrienden had gemaakt en zich in haar nieuwe leven meer op haar gemak begon te voelen. Het landschap had haar hierbij geholpen, want hoewel de bomen anders, de heuvels glooiender en de rivieren minder woest waren, vertegenwoordigden ze wél de essentie van het Australische eiland dat ze nog altijd 'thuis' noemde.

Ze klauterde op het overstapje over het hek en ging erop zitten. Ze moest even op adem komen na de klim. Het licht was heel bijzonder en met haar artistieke kijk op het landschap dronk ze de schoonheid van het tafereel in alsof ze was uitgedroogd. De South Downs golfden om haar heen en boden af en toe een blik op kerktorens en gehuchtjes, en op het tapijt van geploegde akkers, heggen en zwartkopschapen. Een eenzame wandelaar daalde een nabijgelegen heuvel af, zijn stevige lichaam stak als een silhouet tegen de lucht af tot hij langzaam uit zicht verdween. Nu was ze echt alleen in deze schitterende omgeving.

Een straal zonlicht verlichtte het huis in het dal in de verte. Met een liefdevolle blik keek ze ernaar. Wealden House leek totaal niet op de houten cottage met het zinken dak in Tasmanië. Het huis was onregelmatig van vorm en ouderwets, en de tekenen van ouderdom en verwaarlozing werden verdoezeld door de afstand en door de beschermende wisteria en wilde wingerd. Er kringelde rook uit een paar van de hoge schoorstenen en de vele ramen onder het dak van tegelpannen reflecteerden het zonlicht. De formele tuinen werden door

hagen van elkaar gescheiden en waren met elkaar verbonden door een keitjespad dat was bezaaid met geurige kruiden. Er waren prieeltjes, overwoekerd met kamperfoelie en rozen, een croquetveld en een tennisbaan, en een vijver waarin de treurwilgen en de sluimerende rodo-dendrons werden weerspiegeld. Langs de zuidgrens bevonden zich de keuken en de kassen en in het noorden liep een brede oprijlaan van kiezels vanaf de indrukwekkende hekken langs perken met azalea's naar een grote veranda en een eiken voordeur.

Lulu klauterde van het overstapje af en toen ze bij het rasterhek onder aan de heuvel kwam, dacht ze opeens aan haar eerste lente hier, zestien jaar geleden. Toen hadden de Engelse blauwe klokjes gebloeid en het kleine meisje dat ze toen was vond dat prachtige blauwe tapijt vanaf de oude eiken en essen een nieuwe sprookjeswereld. Daarna bloeiden de viooltjes, wilde anemonen en boterbloemen, een nieuw tapijt van geel en wit onder het delicate en luchtige kleed van de appel- en kersenbloesem.

Lulu deed het hek dicht en terwijl ze in de schaduw over de onverzorgde oprijlaan liep, trok ze haar kraag op. De vorst fonkelde als kristallen in het gras, maar de belofte van nieuw leven was zichtbaar in de nieuwe groene scheuten van de sneeuwkllokjes en krokussen die hun kopjes al door het onkruid staken. Elk seizoen had zijn eigen schoonheid en als ze niet zo koud en hongerig was geweest, zou ze haar schetsboek zijn gaan halen om dit tafereel vast te leggen.

Lulu liep de keuken in, schopte haar laarzen uit en streelde de oude labrador die languit voor het fornuis lag. Dit was het warmste vertrek in het huis, want zelfs het grote vuur in de salon kon niet de tocht verdrijven die vanonder elke deur en van de trap af kwam.

De huishoudster beende de keuken binnen en sloeg haar armen onder haar enorme boezem over elkaar. 'Dat zou tijd worden,' mopperde Vera Cornish chagrijnig. 'Ik heb echt wel iets anders te doen dan mijn pannenkoekjes warm houden!'

Lulu beet op haar lip om niet te grinniken en bleef de hond aaien. 'Het spijt me, Vera,' zei ze. 'Ben ik heel erg laat?'

Vera snoof en trok aan haar gebloemde wikkelschort, maar zoals altijd verzachtte haar strenge blik toen ze naar Lulu keek. Ze zuchtte en zei: 'Vier uur is theetijd en dat weet je heel goed, *missy*, en zonder een huis vol bedienden is het een hele klus om alles voor elkaar te boksen.'

Nadat Lulu zich nog eens had verontschuldigd, heerste er een ontspannen stilte in de donkere keuken die daardoor nog leger leek en hen herinnerde aan de tijd waarin de kokkin en de dienstmeisjes aan de geboende tafel met de tuinlieden zaten te kletsen. De verrukkelijke geur van het bakken hing er nog, maar het gekletter van pannen en het geluid van vele voetstappen op de tegelvloer waren verdwenen. Alleen de spookachtige herinneringen waren gebleven. De oorlog had alles veranderd.

Vera klakte geïrriteerd met haar tong en greep het theewagentje. ‘Ga je handen wassen,’ beval ze. ‘Dat paardrijden is helemaal niet goed voor je, met dat hart van jou en zo...’ De rest van de zin werd overstemd door het geknars van de wielletjes en het gekletter van het porselein toen ze het theewagentje de gang in duwde.

Nog steeds glimlachend waste Lulu haar handen onder de keukenkraan, waarna ze op haar dikke sokken de koude gang door liep. Onder Vera’s chagrijnige buitenkant zat een klein hartje en zonder haar zou Wealden House niet hetzelfde zijn.

Lulu bekeek de post die tijdens de tweede postronde was bezorgd en liep de salon binnen. Er was een brief van Maurice gekomen, maar ze had er geen behoefte aan die meteen te lezen.

‘Hoe vaak heb ik je niet gevraagd je om te kleden voordat je hier binnenkomt, Lorelei? Er hangt nog steeds een vieze stalgeur om je heen.’ Clarice rook zelf naar Franse parfum en keek streng toe terwijl Vera het theewagentje op de juiste plek duwde, waarna ze Vera met een gebiedend knikje wegstuurde.

Lulu en Vera waren wel gewend aan dit nogal hooghartige gedrag en negeerden het. Clarice vond het fijn de *grande dame* te spelen, maar deed dat zonder kwade bedoelingen.

Omdat Clarice een afkeer had van uitingen van genegenheid zag Lulu ervan af haar te zoenen. Ze ging op de bank zitten die het dichtst bij het vuur stond. ‘Sorry,’ mompelde ze en ze kamde met haar vingers een knoop uit haar haren, ‘maar ik had zo’n zin in thee. Ik ben uitgehongerd!’

Clarice pakte de sierlijke zilveren theepot en schonk thee in. Lulu pakte een pannenkoekje met hete boter van de rechaud en nam een hap.

‘Bord, Lorelei, en servet.’

Lulu pakte beide en kauwde op het heerlijke eten terwijl ze langzaam ontdooide dankzij de warmte van het vuur. Clarice had altijd

geweigerd haar naam in te korten – ze vond die nogal gewoontjes – en hoewel ze graag net deed alsof ze heel streng was, had Lulu deze pose al lang geleden doorzien. Maar als Clarice echt boos werd, kon ze een dolle stier op een afstand van vijftig meter met haar ogen tot staan brengen. Vandaag had ze echter een vrolijke blik in haar blauwe ogen.

Clarice was zeventig, of daaromtrent – dat was een goed bewaard geheim en Lulu had nooit geprobeerd erachter te komen – maar ze bezat het voorkomen, de vitaliteit en de scherpzinnigheid van een veel jongere vrouw. Haar korte zilvergrijze haar was pas gepermanent, ze had parels in haar oren en droeg een parelketting die tot haar taille reikte. Aan haar vingers glansden ringen en om haar slanke polsen droeg ze armbanden. Clarice was al heel lang de weduwe van een diplomaat en hield zich nog steeds aan zijn strenge regels ten aanzien van gedrag en uiterlijk. Zolang ze nog in staat was adem te halen, was ze niet van plan haar normen aan te passen.

‘Staren is heel ongeleefd, Lorelei.’

‘Ik dacht alleen maar dat u er vanmiddag zo mooi uitziet,’ zei Lulu welgemeend. ‘Die lichtgrijze kleur staat u heel goed.’

Clarice streek haar jurk met de lage taille strak over haar knieën, maar uit de bloes op haar wangen bleek dat ze blij was met het compliment. ‘Dank je wel, liefje. Ik wilde dat ik dat ook van jou kon zeggen, maar in die kleren zie je eruit als een schooier.’

Lulu keek naar haar vieze rijbroek, de door motten aangevreten trui en het versleten tweedjasje. ‘De paarden vinden het niet erg en ze zitten heel comfortabel.’ Ze streek haar krullen uit haar ogen en pakte nog een pannenkoekje.

‘Ik ben erg jaloers op je jeugdige eetlust,’ verzuchtte Clarice, ‘en op het feit dat je nooit lijkt aan te komen. Als ik half zoveel at als jij, zou ik zo groot zijn als een huis.’

Lulu verbeet een glimlach. Clarice was zo slank als een den en als de oude foto’s klopten was dat altijd zo geweest, maar desondanks had ze een flinke eetlust.

‘Maar toch,’ voegde Clarice eraan toe, ‘is het fijn te zien dat je weer eet, omdat dit betekent dat je goed gezond bent. Ik ben wel bang dat je te veel probeert te doen.’

‘Ik kan de rest van mijn leven niet op een stoel blijven zitten en medelijden met mezelf hebben,’ antwoordde Lulu met volle mond. ‘Ik word juist heel blij van beweging en frisse lucht.’

‘Dat is allemaal goed en wel, maar je weet wat de dokter heeft gezegd. Je hart is niet sterk en overbelasting is echt niet goed.’

‘Ik weet wanneer ik te veel heb gedaan,’ probeerde Lulu haar gerust te stellen, ‘en ook al word ik snel moe, toch heb ik geleerd ermee te leven.’

Clarice keek haar aan en begon over iets anders. ‘Heb je de brief van Maurice gezien?’

Lulu knikte, maar dacht weer aan de andere brief die deze ochtend was gekomen. Omdat hij uit Tasmanië kwam en de inhoud onbegrijpelijk was, had het geen zin er met haar oudtante over te praten. Clarice had namelijk heel duidelijk laten weten dat ze het niet over Australië wilde hebben, noch over iets wat daarmee te maken had.

‘Maurice moet zich wel heel eenzaam voelen dat hij je elke dag schrijft. Hoe kán hij toch steeds iets verzinnen om over te schrijven?’

Lulu dwong zichzelf weer aan het heden te denken en nam een slokje van de geurige thee. Ze had geen zin om over Maurice te praten en haar stemming te laten bederven, maar Clarice wachtte op een reactie. ‘Hij schrijft over zijn laatste schilderij, de mensen die hij in de galerie ontmoet en zijn gezondheid.’ Ze vertelde niets over de eindeloze bladzijden zelfbeschouwingen en over zijn onvermogen zich lange tijd met hetzelfde bezig te houden. Deprimerend vond ze dat.

‘Ik realiseer me heel goed dat hij in Frankrijk een nare tijd heeft gehad, maar dat is geen excuus om niets te doen. Het wordt tijd dat hij wat actiever wordt.’

Ditzelfde gesprek hadden ze al eens gevoerd en zoals gewoonlijk schoot Lulu in de verdediging. ‘Maurice doet zijn best,’ mompelde ze, ‘maar het is moeilijk voor hem om werk te vinden nu hij mensenmenigtes en lawaai niet meer kan verdragen.’

Ze dacht aan de keer dat Maurice tijdens een heftige onweersbui in een hoekje had gezeten, jammerend van angst bij elke bliksemflits die hun huis in Londen fel verlichtte. Ze wist dat hij nog steeds werd gekweld door herinneringen aan het slagveld en toen de verschrikkelijke storm bleef woeden, had ze hem mee naar haar bed genomen. Ze hadden elkaar woest bemind en zich min of meer wanhopig aan elkaar vastgeklampt alsof de warmte en de aanraking van een ander lichaam troost en genezing boden en de herinneringen konden uitwissen. Maar het was natuurlijk slechts een kortstondige bevrijding geweest, omdat de herinneringen nog heel vers waren.

‘Ik hoop dat je niet al te dol op hem bent. Hij is duidelijk afhankelijk van jou en hoewel jullie je kunst gemeen hebben, is er niet veel anders dat voor hem pleit.’

Lulu bloosde onder de kritiek. Er was geen twijfel aan dat Clarice vermoedde dat ze een intieme relatie had met Maurice, maar ze hoefde zich geen zorgen te maken. Hun verhouding had niet lang geduurd, omdat ze zich allebei al snel hadden gerealiseerd dat het een vergissing was geweest. ‘We hebben afgesproken dat we vrienden zijn, meer niet,’ antwoordde ze. ‘Na Jimmy heb ik nooit meer een speciaal iemand gehad.’

Even was het stil, op het gesis van de vochtige houtblokken in de open haard na. Lulu keek naar de foto op de piano. Jimmy zag er in zijn uniform knap uit, en vreselijk jong, met zijn brede glimlach en eerlijke bruine ogen. Ze kenden elkaar al jaren en hadden net besloten te trouwen toen de oorlog uitbrak en hij gemobiliseerd werd. Een paar weken na aankomst in Frankrijk was hij gesneuveld.

Lulu drukte haar verdrietige herinneringen weg, zette alle spullen op het theewagentje en liep ermee naar de deur. ‘Ik ga een lekker lang bad nemen en daarna eens kijken hoe het met mijn beeld is.’

‘Vergeet niet dat de brigadegeneraal ons vanavond heeft uitgenodigd voor cocktails en het diner om het paasfeest te bespreken. Als je niet met me meekomt, moet je je maar zien te redden met Vera’s koude vlees en soep. Het is haar vrije avond.’

De brigadegeneraal was een openhartige oude man met een rood gezicht die Clarice al jaren zonder succes achternaliep. Lulu had al lang geleden besloten dat er leukere manieren waren om een avond door te brengen en sloeg de uitnodiging af.

Nadat ze het vuile theeservies had afgewassen en in het afdruiprek had gezet, gaf ze de hond te eten en liep ze langzaam naar boven. Na het bad trok ze haar wollen kamerjas aan waarna ze aan haar toilettafel ging zitten. Daar kon ze een klein beetje warmte opvangen van het vuur dat de strijd had aangebonden met de tocht uit het slecht sluitende raam.

De geheimzinnige brief lag naast haar borstel en ook al kende ze de inhoud bijna uit haar hoofd doordat ze hem die ochtend een paar keer had gelezen, intrigeerde de brief haar wel en werd ze er onrustig van. Ze haalde het velletje papier uit de envelop en vouwde het open. Het handschrift was krachtig en mannelijk, en de inhoud verbijsterend.

Geachte juffrouw Pearson,

Omdat ik uw hengstveulen, Ocean Child, nu al meer dan een jaar train en nog niets van u heb gehoord, dacht ik dat ik u nu maar eens op de hoogte moest stellen van zijn vorderingen. Maar misschien heeft uw agent, meneer Carmichael, dit al gedaan en in dat geval bied ik u mijn excuses aan voor het feit dat ik u heb benaderd.

Ocean Child blijkt een uitzonderlijke tweejarige hengst die de meeste trials heeft gewonnen. Een trial is een race waarbij jonge paarden op verschillende afstanden worden getest, zonder weddenschappen of handicaps. Hoewel hij nog tijdens langere races moet worden getest, heb ik goede hoop dat hij een blijvertje zal blijken te zijn. Hij is temperamentvol, laat zich niet afleiden door een lawaaijige menigte en is inmiddels de lieveling van de stal, vooral van Bob Fuller, de jonge knecht die ik heb aangenomen om hem te berijden.

Ocean Child is nog te jong om aan belangrijkere races mee te doen, maar hij is al aardig sterk. Ik laat hem goed werken, afgewisseld met regelmatige rustpauzes. Over een maand of zes wil ik hem inschrijven voor een paar kleinere steeplechases om te zien hoe hij het doet.

Ik hoop dat u het niet erg vindt dat ik u schrijf, maar omdat ik nog niets van u had gehoord, vond ik het mijn plicht als trainer u op de hoogte te houden.

*Hoogachtend,
Joe Reilly*

Lulu fronste haar voorhoofd. ‘Ik weet niet wie u denkt dat ik ben, meneer Reilly,’ mompelde ze, ‘maar kennelijk verwacht u me met iemand anders.’

Met een wrange glimlach stopte ze de brief in de envelop. Het enige paard dat zij ooit zou bezitten, was het beeld in het atelier. Wat een vreemde vergissing van een man die verder kennelijk wél wist wat hij deed. Hij zou zich toch moeten realiseren dat zij onmogelijk de eigenaar kon zijn? Ze woonde immers aan de andere kant van de wereld, dus waarom zou zij een paard in vredesnaam zover weg laten trainen?

‘Belachelijk,’ zei ze terwijl ze de ceintuur van haar kamerjas aantrok en haar schrijfblok pakte. Haar antwoord was beleefd maar kort en nadat ze de envelop had dichtgeplakt, kleepte ze zich aan en liep naar het postkantoor in het dorp.

Hij zat in de dorpspub en had een heerlijk glas bier gedronken. Het was bijna avond en hij zat net genietend een pijp te roken toen hij haar zag aankomen. Hij liep achter haar aan naar het kleine winkeltje dat alles leek te verkopen en bleef bij de open deur staan zodat hij haar gesprek met de dikke, praatzieke vrouw achter de toonbank kon affluisteren.

Toen hij genoeg had gehoord, liep hij tevreden naar het station en nam de laatste trein naar huis. Kennelijk was de brief uit Australië gearriveerd. Het enige wat hij nu nog moest doen, was zijn werkgever informeren en op nieuwe instructies wachten.

Toen ze terugliep naar huis vroeg Lulu zich af wat meneer Reilly’s reactie op haar brief zou zijn. Gène, waarschijnlijk.

Ze liep over het pad naast het huis naar het halfronde zomerhuis waar zij haar atelier van had gemaakt. Het stond in de beschutting van de hoge stenen grensmuur en de hoge ramen keken uit op het gazon. Zelfs op de koudste dagen was het een fijne plek waar ze meteen verliefd op was geworden toen Clarice haar had meegenomen naar Sussex. Ze was toen tien jaar oud en moest nog wennen aan de plotselinge veranderingen in haar leven. Het zomerhuis was haar toevluchtsoord geworden.

Haar oudtante had begrip gehad voor haar behoefte aan afzondering, waarbij ze tekende en schilderde of kleibeelden maakte. Die eerste jaren zou je eenzaam kunnen noemen. Toch had Lulu zich in die tijd langzaam maar zeker gerealiseerd dat ze nu mócht dromen en dat ze zich onder Clarice’ liefdevolle, oplettende toezicht mócht ontplooiën. Dat was het mooiste cadeau dat je iemand kon geven en daarom hield ze van haar.

Ze liep naar binnen en stak de gaslampen aan. Het was zo koud dat ze haar kin in de kraag van haar jas drukte. Ze wikkelde de vochtige doeken los die de klei kneedbaar hielden, zodat ze haar bijna één meter hoge beeld kon bekijken. Ze glimlachte omdat ze het ironisch vond dat haar laatste beeld een hengstveulen was: een ongetemd we-

zen op hoge benen, met een gedrongen staart en korte manen. Het leek alsof hij op het punt stond zich los te maken van het belemmerende voetstuk waarmee hij aan de houten draaitafel vastzat. Ze keek naar zijn lijnen en welvingen, naar de belofte van spierkracht die ze goed had gevangen en de ingehouden energie en beweging die ze met zo veel moeite had getroffen. Het was een mooi beeld, misschien wel het beste wat ze ooit had gemaakt.

Toen ze naar het veulen keek, dwaalden haar gedachten weer naar de vreemde brief. Misschien was het een voorteken, een teken dat dit veulen op de een of andere manier een relatie had met het hengstveulen in Tasmanië. Het was natuurlijk een belachelijke gedachte en Clarice zou haar erom uitlachen, maar toch... Terwijl ze naar het veulen van klei keek, realiseerde ze zich dat dit een veelbelovend moment was. Het beeld had nog geen naam, maar doordat Joe Reilly haar die brief per ongeluk had gestuurd, wist ze nu hoe ze hem wilde noemen.

Haar verbeelding sloeg op hol en ze pakte vlug een brok klei die ze begon te kneden en te vormen. Misschien zou het heel moeilijk zijn, maar het was wel een kans haar mogelijkheden te vergroten en van de uitdaging te genieten. De echte Ocean Child zou op Tasmaanse renbanen racen, oud worden en zijn leven in een weiland eindigen, maar háár Ocean Child zou altijd jong blijven en dansen in de ondiepe groeven en golven van een bronzen kustlijn.

Galway House Renstal, Tasmanië, april 1920

Joe Reilly had de stallen uitgemest en de binnenplaats geveegd en schoongespoten. Bob Fuller, de nieuwe knecht, was net met Ocean Child naar de trainingsbaan vertrokken. Het was nog vroeg, maar de kookaburra's in de bomen vlakbij lachten al en Joe hoorde de spookachtige eentonige kreet van een klokvogel.

Hij stopte zijn handen in de zakken van zijn leren broek en keek trots om zich heen. Zijn renpaardenstal zag er totaal anders uit dan toen hij uit Europa was teruggekomen en hoewel het veel tijd, energie en het grootste deel van zijn spaargeld had gekost, was het de moeite waard geweest.

Toen hij terugkwam, waren de stallen vervallen geweest en het had er gewemeld van de ratten. Nu stonden de gerenoveerde stallen aan

weerszijden van de bestrate binnenplaats en de nieuwe dakpannen en de verse verf glansden in de herfstzon. De reparaties aan de schuur, de tuigkamer en de voorraadkamer waren bijna klaar, de hekken waren gerepareerd en het giftige onkruid in de paddocks was weggehaald.

Ooit waren er meer dan dertig paarden op Galway House geweest, verzorgd door stalknechten en *jackaroos*, groentjes. Maar dat was in de goede jaren, voordat de oorlog en de griep roet in het eten hadden gegooid. Toch bleef Joe optimistisch, want er waren al vijf nieuwe paarden gekomen, er was informatie ingewonnen voor nog eens twee en hij had al een paar mannen moeten inhuren om hem te helpen. De aandelenkoersen waren nog steeds onzeker, maar de wereld was al begonnen de somberheid van de afgelopen jaren van zich af te schudden. Het was het begin van een nieuw decennium, er hing een gevoel van opwinding in de lucht die werd weerspiegeld in de jazzmuziek die steeds populairder werd, en de mensen waren weer bereid hun geld aan pleziertjes uit te geven.

Zijn blik dwaalde naar de omringende heuvels met op hun top de vier mijl lange trainingsbaan. Hij had Tasmanië wel eens met Engeland horen vergelijken en hij begreep nu wel waarom. Dit hoekje van het eiland was even groen en welig als het platteland van Sussex waar hij in een militair ziekenhuis was hersteld.

Het twee verdiepingen hoge woonhuis stond onder de bomen met de voorzijde naar de korte oprijlaan en de dubbele hekken. De achterzijde keek uit op de drie takken van de snelstromende rivier beneden in het dal. De veranda die om het hele huis liep, stond zoals altijd vol stoelen en tafels en met de bloembakken van zijn moeder. De luiken en zonneschermen waren gerepareerd, het gazon was gemaaid en de bomen stonden vol in blad. Dit was het huis waarvan hij ooit had gedacht dat hij het nooit terug zou zien en hij werd overmand door een gevoel van waardering en liefde voor deze oude plek.

De Reilly's woonden al vier generaties in Galway House en hun naam was synoniem met goedgetrainde en succesvolle renpaarden. Joe was graag in zijn vaders voetsporen getreden en had verlangend uitgezien naar het huwelijk met zijn jeugd vriendinnetje Penny. Het plan was om, nadat zijn vader met pensioen was gegaan, de zaak samen over te nemen. Maar toen was de oorlog ertussen gekomen. Zijn vader was kort nadat Joe zich had ingescheept overleden. Toen de herinneringen aan Gallipoli en Fromelles ongevraagd naar boven kwamen, streek hij

onbewust over de littekens die de huid boven zijn linkeroog samen-trokken en een warrig lijnenspel op zijn wang vormden.

Penny had hem in haar brieven beloofd dat ze van hem zou blijven houden, hoe ernstig hij ook gewond was, dat ze zouden trouwen en volgens plan het bedrijf zouden overnemen. Maar toen hij was thuis-gekomen, had hij haar zien terugdeinzen als hij haar kuste en gemerkt dat ze vermeed naar hem te kijken. Ze had geprobeerd haar afkeer te verbergen, maar het meisje van wie hij sinds zijn jeugd had gehouden, kon de veranderingen in hem niet accepteren. Omdat hij wist dat ze daar zelf te zachtvaardig voor was, had hij hun verlovings verbroken. Hij had zich verscheurd gevoeld door haar opluchting en zijn litte-kens waren een pijnlijke herinnering – als hij die al nodig had – aan het feit dat de oorlog alles had veranderd.

Hij schudde zijn sombere gedachten van zich af, floot de beide honden, slingerde zijn pick-up aan en reed naar de trainingsbaan. Hij was een van de gelukkigen die thuis waren gekomen. Hij was nu dertig, fit en gezond en zijn bedrijf ging erop vooruit. Hij hield van zijn huis en van zijn werk, had de eenzaamheid en rust die ze hem schonken geaccepteerd, en was tevreden.

Bob Fuller liet Ocean Child aftappen om hem te laten uitrusten, maar zelfs van een afstand kon Joe wel zien dat de jongen verschrik-kelijk opgewonden was. Hij was de truck nog niet uit of Bob begon al tegen hem te roepen.

‘Hij is geweldig, Joe. Vond het geen enkel probleem toen ik meer van hem eiste.’

‘Ik hoop maar dat je niet te veel van hem hebt gevraagd.’

‘Toe nou toch, Joe. Kijk hem dan! Hij hijgt niet eens!’

Het enthousiasme van de jongen was aanstekelijk. Joe grijnsde toen hij naar het hengstveulen keek en zag dat het dier nog lang niet moe was. Ocean Child was een vos met lichte manen, een lichte staart en een witte bles. Ondanks zijn jeugdige lange benen had hij een air van zelfvertrouwen dat veel goeds voorspelde. Bovendien had hij het afgelopen jaar laten zien dat hij zich niets aantrok van lawaai of een onbekende omgeving.

Joe streek met zijn hand over de goedgevormde achterhand en de stevige benen. De jonge hengst had daar goede spieren en beenderen, en zijn koten hadden precies de juiste lengte. Zijn borstkas had per-

fecte proporties en zou als hij volwassen werd breder en gespierder worden, en hij had een intelligente blik in zijn ogen.

‘Je bent een juweeltje, echt waar,’ mompelde hij terwijl hij de hals streelde en in de goudkleurige ogen keek. ‘Laat hem nog even rennen zodat ik kan zien hoe hij zich beweegt. Daarna moet je hem laten uitrusten. Hij heeft genoeg gehad voor vandaag.’

Tegen de reling geleund, met zijn hoed in de hand en zijn donkere haar verformfaaid door de wind, zag hij het paard en zijn ruiter langs de renbaan in handgalop weggrijden. Child bewoog zich echt goed en leek zin te hebben in de training, maar de ongevormde spieren en groeiende beenderen hadden tijd en geduld nodig om tot volle wasdom te komen. Joe had de tragische resultaten gezien als andere trainers te veel van een jong dier hadden gevraagd.

Hij keek aandachtig toe toen Bob op Ocean Child naar hem toe kwam galopperen. Het veulen galoppeerde met gestrekte hals en gespitste oren, en zette elk been vol zelfvertrouwen op de grond. Joe’s hartslag versnelde: Ocean Child was een fantastisch paard en als hij zijn jeugdige belofte zou waarmaken, had Galway House misschien een echte winnaar in huis.

De ochtend ging snel voorbij. Iedereen was met zijn eigen werkzaamheden bezig en Joe wilde net aan de boekhouding beginnen toen zijn moeder hem stoorde. ‘Onze bezoekers zijn er,’ zei ze ademloos. ‘Ik durf te wedden dat je was vergeten dat ze zouden komen.’

Dat was inderdaad zo, maar hij vergat de meeste dingen zodra hij bij de paarden was. ‘Sorry,’ mompelde hij en hij sloeg met tegenzin het grootboek dicht. Met een glimlach streek hij met zijn vingers door zijn haar. ‘Ik neem aan dat jij je niet met hen kunt bezighouden, ma? Ik heb het heel druk vanochtend.’

Molly Reilly was klein en mollig, had een drukke manier van doen en een warrige bos grijzend haar. Ze had haar best gedaan om de stal in bedrijf te houden na de dood van zijn vader, maar was daar ondanks haar vastberadenheid en haar energie niet in geslaagd. Hij begreep heel goed dat haar opluchting dat hij het had overleefd werd getemperd door de wetenschap dat hij het nu bijzonder vermoeiend vond om met mensen om te gaan.

‘Je kunt je hier niet eeuwig verstoppen,’ zei ze op een bruuske toon die in tegenspraak was met haar bezorgde blik. ‘Dit zijn zaken.’

Hij zag dat ze haar kin vastberaden in de lucht stak en wist dat het geen zin had ertegenin te gaan. Hij torende hoog boven haar uit nadat hij was opgestaan. Hij pakte zijn versleten hoed van de spijker in de muur, zette hem op zijn hoofd en trok de rand naar beneden zodat deze de beschadigde kant van zijn gezicht enigszins bedekte.

‘Wat zijn het voor mensen?’ vroeg hij toen hij naast haar liep.

‘Rijk.’

‘Dat is een goed begin.’ Zijn mond vertrok tot een glimlach. Zijn moeder had zo haar eigen vertederende manier om recht op het doel af te gaan. ‘Nog iets?’

‘Ze hebben twee paarden bij Len Simpson in Melbourne staan, maar hebben ruzie met hem gehad. Nu willen ze de paarden ergens anders onderbrengen.’

‘Klinkt alsof ze problemen kunnen veroorzaken. Len is een goede vent.’

‘Dacht ik ook, maar we kunnen het ons niet veroorloven om kieskeurig te zijn.’

Joe was opgegroeid met verhalen over lastige eigenaren en hun hoge, soms onmogelijke verwachtingen van hun paarden. Het leek wel alsof ze vreemder werden naarmate ze meer geld hadden. Hij trok de rand van zijn hoed verder naar beneden en zette zich schrap voor de bespreking. Zijn moeder had gelijk, ze hadden het geld nodig.

De opzichtige zwarte auto stond op de oprijlaan, de chromen koplampen en brede treeplanken glansden in de zon. Joe keek naar de twee mensen die op de veranda op hen wachtten. De man droeg een tweedbroek en had een sigaar tussen zijn tanden geklemd. De jonge vrouw was gekleed in een bontjas tegen de kille wind en Joe vond dat het woord ‘glossy’ precies op haar van toepassing was.

‘Alan Frobisher,’ zei de man en hij gaf hem een hand. ‘En dit is mijn dochter, Eliza.’

Joe keek naar het meisje dat hem met openlijke nieuwsgierigheid aankeek. Hij sloeg zijn ogen neer en schudde haar koele, slanke hand. Daarna stapte hij achteruit en begon hij gefrustreerd aan zijn hoed te trekken. Terwijl ze naar de stallen liepen, was hij zich bewust van haar kritische blik en hij voelde zich zo ongemakkelijk dat hij geen woord meer kon uitbrengen. Zijn moeder had nergens last van en kletste honderduit terwijl ze de stallen bezichtigden.